

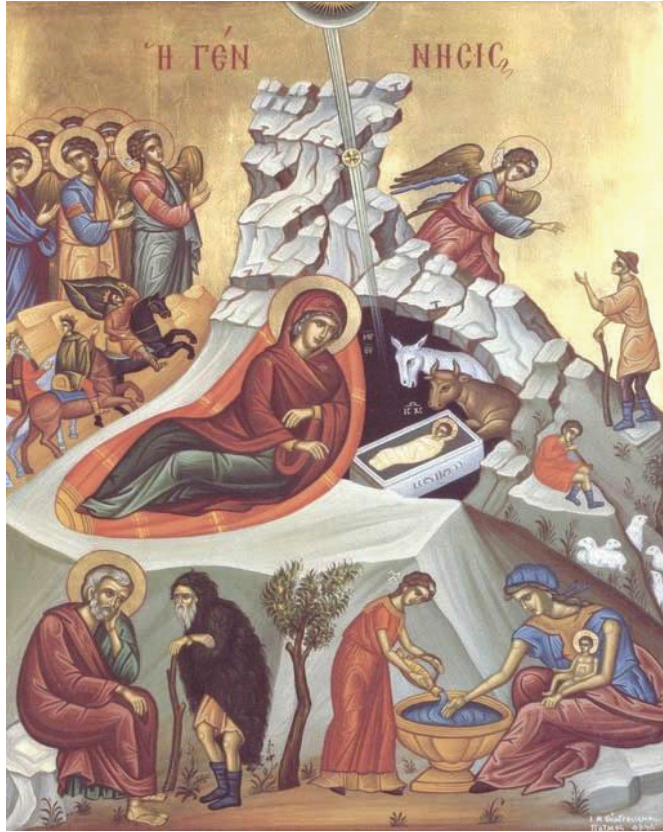

Flacăra credinței

Buletinul parohial al parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Decembrie 2011 - Lucerna
Anul V- Nr. 9

Sumar:

- Cuvântul Mitropolitului *Iosif*
- Lumânarea care arde *preot Dan Moldovan*
- Comunități și comuniune *Daniela Onț*
- Lumină pe cărarea vieții *Clara Nagy*
- Există viață după naștere? - micul sceptic și micul credincios *dr. Beatrice Herrmann*
- Români cu care ne mândrim *Bogdan Buzoianu*

« Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. » (In 4, 7)

Preacucernice Părinte,

Iubiți frați în Domnul nostru Iisus Hristos,

În noaptea sfântă a Crăciunului primim din nou în lume, în mijlocul nostru, pe Cel ce toate le-a făcut cu puterea dumnezeirii Sale, putere dumnezeiască care se arată în iubirea Sa de oameni. Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu se naște astăzi din Preacurata Fecioara Măria în binecuvântata peșteră a Betleemului. În istoria noastră omenească, iubirea lui Dumnezeu pentru noi oamenii "are o față și un nume" în Pruncul născut în iesle: *Iisus Hristos*. Întru El, Dumnezeu însuși Cel în Treime, își arată toată dragostea pe care El o are întru Sine pentru noi, cei ce suntem după chipul și asemănarea Lui. Iubirea dumnezeiască din veșnicie trăită în Dumnezeu Cel Unul, dar întreit în Persoane, ni se împărtășește astăzi tainic în Hristos. Zămislîți fiind după chipul și asemănarea Iubirii însăși, dar căzuți, omorâți de neîncredere și neascultare față de Cel Bun și Iubitor care ne-a dat viață din nesfârșita Sa dragoste, astăzi ne regăsim în iubirea cea mântuitoare pe care Pruncul Iisus

ne-o aduce în ieslea celor necuvântătoare din Betleem..

« Cel Preabun » nu ne iubește cu o iubire străină Lui, ci dându-Se pe Sine însuși iubirii omenești, slabă și mărginită, ca aceasta să-I răspundă, să-L primească și să-I primească iubirea și să o trăiască cu Cel care i-o dăruiește. « Întru aceasta am cunoscut iubirea - ne spune Sfântul Ioan Evanghelistul: că El Și-a pus sufletul Său pentru noi... » (1 In. 3, 16).

De aceea spunem că nu-L primim pe Cel care se naște în lume, pe Pruncul Iisus, doar pe pământ și în cele ale pământului, ci îl primim mai ales și înainte de toate și în inimile noastre. El însuși, Fiul Cel Unul Născut, din încredințarea Părintelui Ceresc, ne-a primit în inima Lui, plină de iubire, învățându-ne prin aceasta că El este Iubirea însăși, că Dumnezeu Cel în Treime « este iubire » (1 In. 4, 8). În Pruncul Iisus astăzi îl primim pe Dumnezeu - Iubirea însăși! - în nemărginirea ei, dragostea lui Dumnezeu vine la noi în chipul Copilului smerit - am putea spune cât o « fărâma de om » - ca noi să o putem primi fără a fi copleșiți de măreția și slava ei, fără a fi mistuiți de lumina ei orbitoare, copleșiți de nesfârșirea ei.

Iubiți frați și surori, « întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi - ne spune Sfântul Ioan Evanghelistul - că pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem. » (1 In. 4, 9) Smerit colindător al iubirii dumnezeiești la porțile inimilor noastre, Hristos așteaptă să Ii

deschidem, să-L primim și să-L încălzim la rându-ne în taina inimii noastre chiar cu puținul dragostei pe care o avem. Darul pe care El ni-l aduce este viața Sa însăși pe care El Și-o pune acum pentru noi, ca Om și Dumnezeu, în mâinile Părintelui Ceresc prin Care El ni S-a dăruit. Ce dar așteaptă în schimb de la noi? « Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, și noi datori suntem să ne iubim unul pe altul » (In. 4, 11), ne spune Sfântul Ioan Evanghelistul.

Am putea numi deci sărbătoarea Nașterii Domnului și « sărbătoarea iubirii dumnezeiești care ni se dăruiește nouă oamenilor », dar care ne și dăruiește puterea de a iubi așa cum Dumnezeu ne iubește. Deci iată cel mai mare dar pe care îl primim: să ne putem iubi unul pe altul așa cum Dumnezeu ne iubește! Mare, dar și greu de purtat în viața din lumea aceasta! Știindu-ne și văzându-ne slăbiciunea nu îndrăznim să credem că am putea iubi și noi așa cum Dumnezeu iubește, deși Hristos ne spune să îndrăznim în numele Lui, căci El « a biruit lumea ». Ce biruință a avut El asupra lumii? Cea a armelor, a puterii? Nu, ci pe cea a iubirii jertfelnice, prin care S-a dat pe Sine, adică S-a dăruit pe Sine nouă, iubindu-ne până la sfârșit. Iubirea Sa jertfelnică începe în ieslea pântecelui devenit cer al Fecioarei Măria, apoi în ieslea celor necuvântătoare devenită și ea cer, ca să continue în ieslea inimii noastre, care poate și ea să devină cer, prin iubire. Primim astăzi pe Cel care ne colindă la poarta inimii pentru a face din ea cer,

prin iubire.

Să-L rugăm pe Cel Unul Născut din Tatăl, care se naște din Pururea Fecioara Măria pentru a noastră mântuire, să ne dăruiască puterea de a ne iubi unul pe altul. Ce vom putea pune în locul iubirii în viața noastră: suferința urii, suferința neiertării, suferința singurătății, suferința bolii, suferința morții ? Pe acestea Hristos a venit să le vindece prin nașterea Sa. De aceea, frați și surori, suntem astăzi încredințați că putem, în Hristos, să iertăm și să iubim pe cei care ne nedreptățesc, să fim alături de cei singuri, să mângâiem pe cei în suferință, pentru că Hristos ne-a dăruit prin Nașterea Sa iubirea cea mai presus de orice neputință, cea care vindecă totul în noi și ne aduce Cerul aproape.

Și eu Îl rog pe « Cel Preabun » la acest ceas de mare bucurie și speranță pentru omenirea întregă, să vă mângâie pe cei în suferințe de tot felul, să vă împace pe cei neîmpăcați, să vă bucure pe cei întristați, să vă ocrotească pe cei în primejdii, să vă întărească pe cele care purtați prunci în pânțele, să vă dăruiască părinților înțelepciunea cea binefăcătoare, să « întoarcă inimile copiilor către părinții lor și ale părinților către copiii lor », să vă umple inima de dragostea cea vindecătoare.

Anul 2012 să vi-l dăruiască Domnul Hristos cu pace și împliniri!

† Mitropolitul IOSIF

LUMÂNAREA CARE ARDE

„Eu sunt viu și voi veți fii vii“

Ioan 14,19

A venit ziua în care când chibritul s-a adresat lumânării: „Am sarcina să te aprind!“. „O, nu“, spuse speriată lumânarea, „numai aceasta, nu! Dacă ard, zilele mele vor fi numărate. Nimeni nu va mai admira frumusețea mea.“ Chibritul a întrebat: „Vrei să rămâi o viață întreagă rece și împietrită, fără să fii trăit?“ – „Dacă voi arde, mă va durea și mi se vor împuțina puterile“ – șopti lumânarea nesigură și temătoare. „E adevărat“, răspunse chibritul, „dar există un secret al chemării noastre. Noi suntem chemați să fim lumină. Ceea ce pot eu să fac, este puțin. Dacă nu te voi aprinde, voi pierde sensul vieții mele. Eu exist ca să aprind flacăra, eu exist ca să aprind focul. Tu ești o lumânare. Tu trebuie să luminezi pentru alții și să dăruiești căldură. Tot ceea ce dăruiești atunci când te doare, când suferi sau când simți că puterile tale sleiesc, se transformă în lumină. Tu nu te pierzi, atunci când te consumi. Lumina ta va fi purtată de alții. De fapt, atunci când renunți să mai arzi, atunci vei muri.“ În acel moment, lumânarea își pregăti fitilul și vorbi, plină de speranță: „Te rog, aprinde-mă...“

Cred că în această scurtă povestioară, este vorba, pe scurt, despre sensul vieții. Noi toți, suntem chemați, la modul propriu, personal, după darurile sau talentele noastre speciale, „să fim lumină“, să luminăm celorlalți și să dăruim căldură.

Îl rog pe Bunul Dumnezeu să ne ajute, atunci când vom ajunge să ne întrebăm cu sinceritate, pe noi înșine: „Este aceasta, Doamne, viața mea?“, să ne aducem aminte și să auzim, poate discret, poate în șoaptă, din nou și din nou, de ceea ce a spus lumânarea: „Te rog, ... aprinde-mă...“.

preot Dan Eliodor Moldovan

COMUNITĂȚI ȘI COMUNIUNE

Anul 2011 a adus familiei „Buna Vestire“ un altfel de pelerinaj. De această dată nu ne-am deplasat în vreun colțișor de rai românesc, pentru a sorbi din nectarul spiritual izvorât de mănăstirile ce îmbogățesc pământul țării noastre, ci ne-am propus a fi noi înșine izvorători de bucurii duhovnicești, în mijlocul fraților noștri întru credință și neam răspândiți prin lume. Așa se face că, în prima zi de toamnă a acestui an, 37 de suflete, sub păstoriarea **Părintelui Florin Codrea**, au pornit (după rugăciunea cuvenită) la drum.

Destinația – un mic stat federal situat în centrul Europei (nearondat însă Uniunii Europene), vestit pentru ciocolata fină, precizia ceasurilor și minunatele-i peisaje, dar și pentru sistemul său bancar. Într-un cuvânt, ELVEȚIA. Până a ajunge însă în „Țara Cantoanelor“, aveam să ne delectăm

mai întâi cu panorama *Budapestei* și vestitele poduri ce veghează neclintite peste Dunăre, iar mai pe seară am putut admira, deși doar în trecere, splendoarea vechii capitale imperiale, *Viena*. Ziua care a urmat ne-a adus noi kilometri de parcurs, presărați cu peisaje remarcabile și case cochete, completând în mod fericit mediul natural în care se aflau, cu iarba din ce în ce mai verde, cu munți din ce în ce mai înalți, cu ogoare atent lucrate și animale domestice păscând liniștite din loc în loc.

„Made in”... Elveția

Aproape pe nesimțite, am pătruns în Elveția, țara în care parcă niciun fir de iarbă nu crește după bunul său plac. Și iată-ne, în scurt timp, ajunși la punctul terminus al călătoriei noastre – orașul elvețian LUZERN, situat în centrul țării, aproape de pantele nordice ale regiunii de piemont a Alpilor elvețieni. Facem cunoștință aici cu părintele parohiei ortodoxe locale, **Pr. Dan Eliodor Moldovan**, precum și cu o parte dintre românii arondați acesteia, care ne-au întâmpinat cu drag și cu o masă caldă, la cabana care avea să ne fie casă preț de câteva zile. Panorama oferită părea desprinsă dintr-un basm, cabana având la poale un lac fascinant, străjuit de dealuri și munți. Nu mică ne-a fost bucuria când am avut ocazia, în dimineața următoare, să pornim într-o croazieră, tocmai pe lacul care se așternea maiestuos sub ferestrele cabanei noastre: „*Vierwaldstättersee*”. Lebede grațioase și pescăruși obraznici ne-au escortat până la o vreme, cerșind atenție și mai ales hrană. Soarele, deloc zgârcit cu noi în acea zi, ne-a însoțit lunecând

vioi pe luciul apei, dar și „la pas”, pe drumul de „cucerire” a castelului *Meggenhorn*. Reîntorși la cabană, ziua s-a sfârșit delicios, cu o cină în aer liber, la prepararea căreia au contribuit cu bucurie toți membrii grupului.

Întreită sărbătoare

În dimineața zilei de duminică (4 septembrie), ne simțeam parcă mai emoționați. Gătiți ca pentru o zi de mare sărbătoare, am pornit înspre Biserica „Sf. Anton de Padova”, special închiriată pentru acest eveniment, datorită numărului mare de participanți. În spațiul acesteia avea să se săvârșească Sfânta Liturghie, prăznuindu-se totodată și hramul Parohiei Ortodoxe din Lucerna („Nașterea Maicii Domnului”), precum și cinci ani de la înființarea acesteia. Și pentru că întâlnirea românilor din cele două parohii poate fi considerată în sine o sărbătoare, putem vorbi de un întreit prilej de bucurie.

Uniți de o veche prietenie, care a început datorită studiilor doctorale realizate la Cluj cu părintele profesor Stelian Tofană, precum și de voința puternică și lucrătoare de a-I sluji lui Dumnezeu cum se cuvine întru toate, Pr. Dan Eliodor Moldovan și Pr. Florin Codrea au oficiat împreună Sfânta Liturghie. Mirel s-a aflat pe post de făt, iar strădania cantorilor Laura (absolventă de Conservator la Cluj-Napoca, aflată în Elveția pentru studii masterale) și Iulian Bela s-a împletit în chip fericit cu răspunsurile liturgice date de corul Bisericii băimărene „Buna Vestire”. Acustica deosebită a desăvârșit pregătirea asiduă a corului,

premergătoare acestui eveniment, umplând cu vibrații armonios amplificate întreg spațiul bisericii, dar și spațiul inimilor prezente în interiorul ei.

Împreună slujire (prima de altfel) a celor doi preoți cu har, răspunsurile corale înălțătoare, bucuria noastră împletită cu bucuria românilor arondați parohiei ortodoxe din Lucerna de a ne afla într-o comuniune aparte la ceas aniversar, au transformat acel segment temporal într-unul situat oarecum în afara timpului, a cărei trecere nici nu o mai simțeam.

Cuvântul de învățătură al Părintelui Florin, adresat credincioșilor prezenți și îndeosebi fraților noștri „întru credință și neam”, a atins străfunduri de inimi și conștiințe. La finalul acestuia, Părintelui Dan i-a fost înmănată o frumoasă icoană a Maicii Domnului, pictată pe sticlă, precum și macheta unei biserițe din lemn, în stil maramureșean, ca o „proorocie” vizând dorința românilor ortodocși din Lucerna de a se ruga în viitor într-un spațiu bisericesc care să le aparțină pe de-a-ntregul. Pe de altă parte, scurta cuvântare ținută la final de către preotul catolic Reto Kaufmann, prezent și el la Liturghie, ne-a întărit convingerea că harul pe care l-am simțit îmbrățișându-ne a fost aievea și nu doar o plăsmuire a trăirilor noastre subiective. Acesta ne-a mărturisit că a fost copleșit și că L-a simțit pe Dumnezeu prezent.

Am fost și-om fi... români

Ca expresie a iubirii creștine, mese comune se organizau în preajma

Liturghiei încă din primele veacuri ale creștinătății. Acestea erau denumite “agape” – cuvânt grecesc ce definește dragostea văzută ca atribut divin.

În cadrul Sfintei Liturghii, două comunități de creștini ortodocși aparținând aceleiași neam s-au unit prin rugăciune. Cu ocazia agapei care a urmat, aceleași suflete s-au întâlnit față către față. Iar comunicarea verbală, fățișă, a devenit comuniune.

Nu am putea uita servețelele tricolore care se aflau pe mese în așteptarea noastră, bucuria cu care am fost primiți, bunătățile tradiționale „aromatizate” cu mult drag și dor de țară, ori părerea de rău la despărțire, îndulcită doar de speranța revederii.

Înainte de a ne întoarce la casa noastră adoptivă, ne oprim pentru câteva minute să vedem capela în care se desfășoară de regulă slujbele parohiei. În ciuda spațiului redus, capela ni se pare extrem de primitoare. De pe un perete, o veche icoană a Maicii Domnului cu pruncul Iisus în brațe ne zâmbeste cald. *„Când am văzut această icoană, am știut că acesta este locul. Și aici am rămas.”* – ne informează Părintele Dan.

“Auf Wiedersehen” Elveția!

De acum, când scopul călătoriei noastre fusese atins, trebuia să ne gândim la întoarcerea acasă. Cunoscând parcă gândurile noastre, soarele se ascunse supărat după nori, lăsând picăturile de ploaie să ne însoțească în restul zilei. Astfel, până și scurta noastră „vânătoare” de suveniruri s-a făcut sub persecuția ploii. Nu-i nimic însă, se pricep

românii să transforme o atmosferă „ploioasă” într-una plină de voie bună. Așa se face că, până în miez de noapte, maramureșenii au „horit” cu mult patos, acompaniați de o parte dintre românii comunității central-elvețiene, doi dintre aceștia (Laura și Bogdan) fiind prezenți cu chitările lor. Și a fost atâta voie bună încât, cine știe, dacă nu s-ar fi dat alarma de incendiu (falsă, desigur), poate că am mai fi chefuit și astăzi.

A doua zi, după micul dejun, am părăsit cabana lăsând totul în bună rânduială și, după ce ne-am făcut un stoc serios de ciocolată elvețiană pentru cei de acasă, am pornit pe drumul de întoarcere. Spre seară vizităm faimoasa Piață Mozart din *Salzburg*, celebrul oraș austriac în care se află casa natală a marelui compozitor. Și astfel, pe ritmuri de muzică clasică, avem parte de un somn odihnitor în ultima noapte (din această călătorie) petrecută pe meleaguri străine. În zori de zi ne așternem din nou la drum.

Opinii, impresii, amintiri

Pe drumul de întoarcere, la provocarea Părintelui Florin, acceptăm un exercițiu de deschidere a inimilor, de mărturisire a impresiilor. Printre emoții (gâtuitoare, ori chiar izvorătoare de lacrimi), ne-am exprimat încântarea. „Am fost în multe excursii, dar ca aceasta nu a fost nici una” – păreau să spună cuvintele multora, în diverse feluri, dar având același mesaj.

Referindu-se la munca de păstorire depusă de Părintele Dan, „mărturisitorii” s-au arătat impresionați de modul în care părintele a reușit să adune atâția români răspândiți de pretutindeni și să facă din ei o familie,

asemeni unui apostol din vechime, care își aduna creștinii în catacombe, luptându-se din răspuțeri să-i unească prin credință. Și cum intențiile bune se sfințesc și devin roditoare prin voință lucrătoare și jertfă, unii din enoriașii parohiei din Lucerna au mărturisit că, deși nu au frecventat biserica cât timp s-au aflat în țară, a rânduit Dumnezeu ca acest fapt să se întâmple în Elveția, la Lucerna.

Nu puține au fost, de asemenea, aprecierile privind prestația corului sau cele privind afirmațiile românilor plecați din patria mamă, precum: „dorul de casă e foarte mare”, „golul din sufletul nostru crește cu trecerea timpului”, sau aceea că „elvețienii au un rai material, dar îl au oare și pe cel spiritual?”.

Mi-a rămas întipărit în minte verdele ierbii din Elveția și afirmația unei colege la vizualizarea fotografiilor: „țara în care iarba este mai verde decât verdele.” Așadar, pentru mine, Elveția este asemenea unui smarald (unul foarte bine valorificat). Dar țara mea, România, este asemenea unui diamant (chiar dacă unul insuficient șlefuit încă).

După un drum însumând circa 3000 de kilometri și parcurgând peste 40 de tuneluri, încheiem excursia-pelerinaj după miez de noapte, când ne aflăm din nou pe pământ românesc. Revăzând cu bucurie Biserica noastră dragă – „Buna Vestire”, dăm slavă lui Dumnezeu.

Rămâne să ne amintim de tot ce am văzut, am trăit și am învățat în aceste zile. Și de cuvintele Părintelui Florin,

ca o concluzie împletită cu învățătură și dragoste pastorală: „Reușita unei relații nu constă în a cunoaște că celălalt

are aceleași defecte ca și tine, ci trebuie să-i iubesci defectele și atunci reușești să-l împlinești. Unitatea unui grup se clădește în acest fel. Fără jertfă e greu să facem ceva împreună. Suntem o familie și ne închinăm lui Dumnezeu împreună. Eu vă iubesc definitiv și asta nu se poate schimba.”

Daniela Onț,
Parohia Buna Vestire, Baia-Mare

LUMINĂ PE CĂRAREA VIEȚII

Una din cele mai frumoase rugăciuni rostite de sfântul părinte David, în Psalmul 43:3, sună astfel: “Trimite lumina și credincioșia Ta ca să mă călăuzească și să mă ducă la muntele Tău cel sfânt și la locașurile Tale?”.

Harul Sfântului Duh este lumina care îl luminează pe om. Întreaga Sfântă Scriptură vorbește despre aceasta. Acest har al Sfântului Duh pe care încercăm să îl dobândim cu atâta grijă și râvnă, nimeni nu poate să știe în ce moment și în ce chip îl primim, pentru că darurile se dau pe neașteptate, atunci când vrea, Dătătorul darurilor.

Trebuie să subliniez că Duhul Sfânt se dă doar celor cu adevărat credincioși. Și credinciosul adevărat este cel care mărturisește Sfânta credință, fără nici

un adaos, lipsă sau schimbare, așa cum ne-au lăsat-o Sfinții Apostoli și cum ne-au formulat-o și au garantat-o Sfinții Părinți la Sinoadele Ecumenice.

Rugăciunea sinceră de mai sus, pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui să se afle în inima fiecărui căutător sincer al adevărului. O bunăvoință de a se lăsa învățat și de a asculta, trebuie să-i caracterizeze pe toți aceia care doresc să fie luminați de Duhul Sfânt. Pentru ei se va împlini frumoasa făgăduință din fericiți: “Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire (dreptate), căci ei vor fi săturați” (Matei 5:6).

Noi trebuie să știm că fiecare existență este o lumina, are un sens și, când e conștientă, își pune ea însăși întrebarea despre sensul ei. Iar răspunsul, dat de persoanele umane conștiente la întrebarea despre sensul tuturor existențelor, se exprimă prin cuvinte. De aceea, în redobândirea și progresul spiritualității noastre, cum învață Sf. Maxim Mărturisitorul, avem nevoie de un întreit discernământ: trebuie să distingem în înțelegerea Sfintei Scripturi, între literă și duh; în înțelegerea fapturilor, între rațiunea profundă și veștmântul lor, corpul, sesizându-le cum zice Părintele Stăniloae, ca pe niște “rațiuni plasticizate” în cunoașterea umană, de sine, între intelect și simțuri. Se cere deci un parcurs, o mutație; de la literă, de la învelișul exterior și de la simțuri, la duh, la rațiune, la inteligență, și nu pentru a refuza ceva, ci pentru a (re)face armonia, unitatea ființei și vieții noastre, pentru a lucra autentic, prin situarea în cen-

trul nostru ontologic, în spirit, acolo unde luminează și încălzește sensul și elanul vieții. Acolo unde e "omul tainic al inimii, întru nesticăcioasa podoaabă a Duhului" (1 Petru 3, 4). Acolo unde se înrădăcinează și se afirmă în noi conștiința, persoana, subiectul, glasul ființei noastre, inima însăși a spiritualității.

Acum, în mâna noastră stă, fie să oprim această conștiință, fie să o lăsăm să strălucească și să ne lumineze, de o vom asculta. Pentru că de ne zice: „fă aceasta”, și nu o ascultăm, și de ne mai îndeamnă să o băgăm în seamă, iar noi o trecem cu vederea, o înneacă și nu mai poate să ne povățuiască din greutatea ce este asupra-ne. Că, fiind lipsiți de luminarea ei, începem a vedea lucrurile toate întunecate, iar ea ajunge ca o apă tulbure în care nu-ți mai poți vedea fața, iar noi, nemaisimțind ce ne învață ea, ajungem să credem că nici nu o mai avem, ceea ce nu este cu puțință, căci nu există cineva să nu o aibă, fiind lucru dumnezeiesc.

Conștiința niciodată nu pierde, ci pururea ne aduce aminte de ceea ce se cuvine să facem, chiar dacă noi nu o simțim, pentru că nu o băgăm în seamă și o călcăm, precum am zis. [...] Să ne sârguim dar, o fraților, să ne împăcăm cu conștiința, până suntem în această lume! Să nu o lăsăm să ne mustre cu ceva, ci să o ascultăm și la cel mai mic lucru, pentru că să știți, de la cele mai mici lucruri, cu nebagarea de seamă și cu călcarea, ajunși și la cele mari.

De aceea, ne poruncește Domnul să nu ne împotrivism conștiinței noastre, ci să ne împăcăm cu ea, zicându-ne ca și cum ne-ar deștepta: „Vezi ce faci, omule,

caută de te împacă cu pârâșul tău cât ești pe cale cu dânsul”, arătându-ne și primejdia întru care ne poate aduce, zicând: „Ca să nu te dea judecății, iar judecătorul te va da slugilor și te vor pune în temniță, de unde adevărul îți zic, nu vei scăpa până ce nu vei plăti toată datoria.”

Cum facem acest lucru ? Sf. Maxim Mărturisitorul spunea: *“O teologie fără acțiune, e o teologie a demonilor”*. Numai aceștia sunt duhuri neîntrupate. De aceea Mântuitorul stăruie de multe ori asupra roadelor și arată ucenicilor, în ajunul jertfei Sale: “întru aceasta a fost preamărit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă... să vă faceți ucenicii Mei...și roada voastră să rămână” (Ioan 15, 8, 16).

Rodul cel dintâi al Duhului este tocmai iubirea. Dacă “Dumnezeu este iubire”, iubindu-L pe El, iubind pe oameni, pentru care El S-a jertfit, vom avea o experiență a ceea ce este însuși El. Cine mănâncă pâinea iubirii, se hrănește cu Hristos, zice Sfântul Isaac Sirul, și respiră în lumea aceasta aerul învierii. Unde se arată iubirea, încetează egoismul, răul. Sufletul se deschide “luminii neînserate a iubirii divine”, pentru a o transmite și altora, pentru a vedea în orice om un frate, o față a lui Hristos, pentru a servi. Și în Duhul Lui, fiecare dintre noi să ne simțim angajați a fi deodată purtători și mesageri ai iubirii dumnezeiești, care deține în ultimă instanță puterea mântuirii din orice rău.

Clara Nagy

EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ NAȘTERE?

- micul sceptic și micul credincios -

În burta unei femei însărcinate, erau odata doi gemeni. Chiar dacă se asemanau fizic întru totul, aveau păreri total deosebite. Unul era mai degrabă sceptic, celălalt total credincios - sau poate mai realist? Ascultați ce discutau ei, așa, între ei :

Micul sceptic întreabă:

Tu crezi încă într-o viață după naștere?

Micul credincios:

Da, bineînțeles, aceasta există. Viața noastră aici este concepută numai pentru ca noi să creștem, să fim pregătiți pentru viața de după naștere, să fim de-ajuns de puternici pentru ceea ce ne așteaptă după naștere.

Micul sceptic:

Prostii! Așa ceva nu există! Cum ar putea pur și simplu să arate viața după naștere?

Micul credincios:

Asta nici eu nu știu așa exact. Dar va fi cu siguranță mult mai luminos ca aici. Și poate, vom putea chiar merge sau mânca cu gura.

Micul sceptic:

Ce pălăvrăgeală fără sens! Să mergi - așa ceva nu poate funcționa în nici un fel. Și să mănânci cu gura? - ce idee bizară! Doar există cordonul ombilical care ne hrănește. În afară de asta, nu este posibil să existe o viață după naștere, căci cordonul ombilical este și așa, prea scurt.

Micul credincios:

Ba da, va fi cu siguranță, numai că o să fie totul puțin altfel.

Micul sceptic:

Nu s-a întors niciodată vreunul din viața de dincolo de naștere. Odată cu nașterea, s-a terminat și viața. Și viața, e oricum un chin permanent. Și e și întuneric.

Micul credincios:

Chiar dacă eu nu știu exact cum va arăta viața de după naștere, cred în orice caz că o vom vedea atunci pe mama noastră și ea va avea grija de noi.

Micul sceptic:

Mamă?! Tu crezi într-o mamă?! Și unde este ea, mă rog frumos?

Micul credincios:

Cum unde? Aici, peste tot, în jurul nostru. Noi suntem și trăim înlăuntrul ei, prin ea. Fără ea, nici n-am putea exista.

Micul sceptic:

Ce pălăvrăgeală fără sens! N-am simțit până acum niciodată prezența unei mame, atunci înseamnă că așa ceva nu există.

Micul credincios:

Câteodată, când suntem liniștiți de tot, putem s-o auzim cântând. Sau putem s-o simțim când mângâie lumea noastră. Eu cred, în orice caz, că viața noastră abia atunci începe!

*traducere din germană, autor anonim,
Dr. Beatrice Herrmann*

Rubrică nouă:**ROMÂNI CU CARE NE MÂNDRIM**

Creat inițial de către Samuel Morse pe la mijlocul anilor 1830 pentru a fi folosit la transmiterea informației cu ajutorul telegrafului electric, alfabetul Morse a fost folosit pe scară largă începând cu perioada timpurie a comunicațiilor radio (anii 1890).

Mă numesc Emil-Bogdan Buzoianu, am 31 de ani și sunt un mare împătimit

al acestui Hobby: Telegrafia viteză. Totul a început cu aproximativ 20 de ani în urmă, la îndemnul regretatului meu unchi care mi-a insuflat această pasiune, el la rândul lui fiind un radioamator de succes. Am ales telegrafia viteză pentru faptul că mi se părea atât de fascinant să poți comunica și în alt fel decât așa cum o făceau oamenii obișnuiți zi de zi. Urechea muzicală, ambiția și perseverența mă făceau să cred că în viitor voi avea rezultate deosebite și voi reprezenta România la cele mai mari competiții de acest gen. La Palatul Copiilor din Piatra Neamț am descoperit primele taine ale acestei frumoase activități. În anul 1998 în Bulgaria la Cupa Națiunilor am reușit prima mea medalie de bronz internațională. A fost un sentiment aparte care mi-a dat încredere în mine și în forțele mele, a adus o confirmare muncii mele.

În toți acești ani am reușit să adun în vitrina mea cu trofee 5 recorduri mondiale, 1 titlu de campion mondial, 3 titluri europene, 3 medalii de aur la diferite cupe europene, 18 titluri de campion național, peste 50 de medalii, peste 100 de diplome, decorații și alte distincții. În anul 2004 am primit "Meritul Sportiv clasa I" din partea președintelui României, ca recunoștință pentru promovarea imaginii României. Federația de specialitate mi-a acordat titlul suprem de Maestru Emerit al sportului în anul 2005, ceea ce înseamnă foarte mult pentru mine, este practic o recunoaștere a muncii mele și a pasiunii duse la extrem.

Anul trecut însă totul avea să i-a o turmură neașteptată. Soția mea Ioana a reușit să obțină un contract de muncă aici, în Elveția, ca asistentă medicală la Kan-

tonsspital Luzern. Viețile noastre aveau să se schimbe în totalitate, să lăsăm totul în urmă și să începem aici o viață nouă.

Datorită faptului că în România era puțin mai dificil să ajung la calificări, cantonamente, antrenamente și alte activități ale Federației Române de Radioamatorism, m-am gândit la o soluție mai ușoară și aceea de a participa pentru Elveția în aceste competiții internaționale. Bineînțeles ca nu a fost foarte ușor să primesc aceste aprobări din partea oficialilor români, elvețieni și a forului internațional. Contactând Federația elvețiană (USKA), semnele pozitive au apărut încă de la început. La câteva săptămâni de tratative, totul era perfect legal și conform regulamentului IARU. Astfel, anul acesta, în octombrie, am participat pentru prima dată, ca sportiv al țării mele de adopție, Elveția, la Campionatul Mondial de la Bielefeld-Germania, unde am reușit să obțin 2 medalii de bronz, una în proba de recepție iar cealaltă în proba de RUFZ-recepție de indicative. O altă bucurie a fost faptul că unul din cele 5 recorduri mondiale ale mele a rămas în picioare și anul acesta. Elveția a ocupat la finele concursului locul 8 pe echipe un loc onorant zic eu din 20 de Națiuni. Faptul că echipa a fost incompletă numărând doar 3 sportivi, a cântărit foarte mult în clasamentul final.

Astfel, Elveția reușește pentru prima dată în istorie să obțină medalii la aceste competiții de telegrafie viteză iar ca o încununare a acestui fapt a primit și organizarea viitoarelor Campionate Mondiale din anul 2012 ce se

vor desfășura în regiunea Interlaken-Beatenberg. Sperăm ca anul viitor în echipă să mai apară și alți noi membri și încet încet să urcăm spre primele locuri din ierarhia mondială.

În acest plan totul merge bine, însă, din punct de vedere profesional îmi doresc, să lucrez ca profesor de sport, atunci când nivelul limbii germane îmi va permite acest lucru. Sunt absolvent al Masterului în Management și Marketing în Sport, al Facultății de Educație Fizică și Sport - Alexandru Ioan Cuza Iași, precum și al Școlii Naționale de Antrenori București.

Făcând o paralelă între lumea sportului și cea creștină, gândindu-mă la faptul că pentru a avea rezultate deosebite este nevoie de foarte mult timp și antrenament dedicat acestei pasiuni, în același fel trebuie să ne pregătim zi de zi pentru a înțelege chemarea Domnului nostru Iisus și ale mesajelor Lui zilnice trimise către noi. Numai având o comuniune în permanență prin rugăciune și credință putem înțelege mesajele Lui, deseori codificate și neînțelese de către unii. Cert este că pentru ambele este necesară o pregătire continuă, însă nu trebuie să pierdem niciodată din vedere ce este mai important: activitatea sportivă sau cea creștină? Care este ordinea lor prioritară în viețile noastre? Putem face ceva în viață fără puterea Divină?

Emil Bogdan Buzoianu

Din parte parohiei, îi dorim lui Bogdan multa răbdare și binecuvântarea lui Dumnezeu.

ANUNȚURI:

În luna ianuarie 2012, începând din ziua de Bobotează, 6 ianuarie, credincioșii care doresc să primească preotul pentru sfințirea casei cu Aghiasma Mare, sunt rugați să se anunțe la părintele Dan.

Aducem mulțumiri pe această cale tuturor celor care în mod constant sprijină activ viața spirituală în parohie, precum și celor care contribuie benevol, din punct de vedere financiar. Fiecare ajutor este o contribuție enormă, văzută și binecuvântată de Dumnezeu, pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea slujbelor care se săvârșesc. Sunt convins că nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă!

Ca țel, pentru anul 2012, vă propun să organizăm o mică școală parohială. Există atâtea întrebări la care am putea să găsim un răspuns împreună!

Cred că am trăit cu toții un an bogat în realizări, drept pentru care vă propun să aducem slavă și mulțumire lui Dumnezeu, în slujba de Tedeum, care va avea loc la capelă în data de 31 decembrie, orele 21-21.30.

Sărbători fericite și an nou bun!

www.biserica-luzern.ch

Pr. Dan Eliodor Moldovan, 078 631 57 23